

NÁVRAT

Šla zvolna úzkou písčinou. Obezetná a trochu plaše se každou chvílí ohlédla za sebe. Nemohla se zbavit pocitu, že jí kdosi šlape na paty. Ta jistota, se kterou loví k prostíví, že mu nikdo zírá přes rameno na zátylek. Ale pokaždé, když se váhavo otočila, cesta za ní byla prázdná. Zhluboka se nadechla a pokoušela se ze sebe ten vtíravý pocit nervozity setřást. Marně. Žaludek mluvil sevný do pěstí a kolena se jí třásla. Nepříjemný vnitřní chlad prostupoval celým jejím tělem a rozehrával tu hru na strach stále dokola. Přesto míčila do těch vysokých kopců až na kraj lesa, kde se už z dálky vynořovaly obrysy starého stavení.

Babika mluvil pravdu, že se sem nemám už nikdy vracet, pomyslela si snad poště, ale umínila si pohodila hlavou a pokračovala dál. V ruce klenovitě svírala malý balíček a každých pár minut ho starostlivě prohlížela. Asi se chtěla ujistit, že se za těch pár desítek metrů neztratí. Věděla, že je to pošetilé, ale stejně se po chvíli na okamžik zastavila a starostlivě prohlédla jeho obsah znovu.

Příroda jí vítala svým jarním kouzlem, první větrík jí každou chvíli rozcuchal její dlouhé moudré vlasy a na tváři se jí na zlomek vteřiny neslyšně usadilo malé bílé ptáčí pírkó. Zalechtalo jí rozpustile pod nosem, až z toho pisklavě kýchla a rychle ho smetla stranou. Dokonce se tomu slabě usmála a její strach se přikrčil za to andělské znamení. Rázem se jí vybavila jedna příhoda z dětství:

Babika a další ženské z jejich vesnice seděly ten večer okolo stolu a draly peří, jak to bývalo tehdy na venkově zvykem. Smály se, zpívaly a vyprávěly si snad tisíckrát přepravené zázky, které slýchaly od svých matek a babiček a ty zase od těch svých. Na které příběhy byly temné jako sama noc, dalším se každý smál už na samém začátku. A tehdy za poutavého vyprávění jedné vdovy se najednou zvedlo všechno to nadrané peří ze stolu a ve velkém víru se začalo točit jako by nějaká neviditelná ruka zbesile dirigovala jeho rychlost a směr. Všechny přítomné ženy zůstaly ohromeny zírat na ten podivný úkaz a bály se hlesnout. Pak kdosi tleskl rukama - jednou, dvakrát, třikrát - a všechna ta pírkó se zastavila ve vzduchu a splavně se snesla na stůl a podlahu, na hlavy a do klína těch Eviných potomků. V místnosti panovalo naprosté ticho. Ženské se křičovaly, ustrašeně se dívaly jedna na druhou a jejich ústa ševalila modlitbu. Pane Bože, oroduj za nás.

Ona co by sotva ty leté dítě se ohromen dívala před sebe na to neuvěřitelné divadlo a chvěla se pod tou tíhou nadpřirozena. Ona ho tehdy viděla. Jako jediná z nich.

Rychle ale zavěšela oči a schoulila se babičce do klína jako malé vystrašené kotlíčko. Nikdy v životě na ten večer nezapomněla.

V dálce mohutně zahmlo a zvedl se vítr. Polekaná pohlédla tím směrem a rychle přidala do kroku. Balíček přitom přitiskla co nejbližší k tělu a napíchl ho zasunula pod svůj kabát.

Stavení měla už na dohled. Posledních pár desítek metrů skoro běžela, ale i tak jí stihly zmátnout první velké dešerové kapky. Prokletá bouřka, zlobila se v duchu a hned jí také napadlo, že v tomto domě je prokleté snad úplně všechno. Proud vody hluboko stékaly po obou stranách prostorné branky s malou stíškou, kde se opíjela zády o studené kování dveří, odložila balíček na suché místo k nohám, a poslepu za sebou šátrala rukou v miniaturním výklenku ve zdi a snažila se nahmatat ukrytý klíč. Pamatovala si, že ho babička dávala právě tam, do malé skuliny po vypadlém kameni. Kolem ruky se jí omotala hustá mokrá pavučina a ona vyjekla překvapením. Štítivě se jí snažila co nejrychleji ze svých prstů sejmout. Srdce jí ale tlouklo až v krku. Začala rychle mluvit dýchat jako pes a volnou rukou si konejšivě hladila kulaté vzdušné břicho. Odhodlaně vsunula svou ruku zpět do spáry a snažila se nemyslet na možné zvířecí ataky. Konečně! Klíč byl sice již lehce zrezivělý, ale do širokého zámku pasoval. Po chvilce zápasu s neživou divnou silou se jí podařilo dostat se do domu. Celé záruční dveře byly obrostlé psím vínem a mechem, podlaha vstupní místnosti byla pokryta vrstvou navátého listí a uschlých květů ze zpustošené zahrady. Rozbitou okenní tabulkou nateklo dovnitř spousta vody. Přesto se s notnou dávkou nostalgie rozhlížela kolem dokola a připadalo jí, jako by to bylo v době, kdy na dlouhých deset let opustila ten rodný dům uprostřed zdejších temných borových lesů. Její babička odešla do nebe před pti lety. Od té doby byl dům prázdný a jeho rozlehlými místnostmi se proháněl led a tak skřítkové a víly zdejších hor.

Vešla opatrně do velkého pokoje na levé straně chodby a hned polekaně vykřikla. Kolem ní zmateně prolétl rozespálý netopýr. Dvakrát málem narazil do protější zdi než nabral správný směr a vylétl velkým obloukem otevřenými vchodovými dveřmi ven do hustého deště. Čekala další útok, ale všude už bylo našťastí ticho.

Ano, babičko, měla jsi pravdu, pomyslela si hořce a unaveně klesla na nejbližší židli. Co vlastně čekala, že tady najde? Poklad? Vzpomínky? Naději? Rozhlížela se po místnosti. Všude bylo plno listí, na které zásuvky byly vytažené a jejich obsah ležel na zemi jako

malá smutná hromádka. D m byl p t let zcela opušt ný, ale p esto to tady z stalo pom rn zachovalé a dýchlo to na ní domovem. Evidentn se mu jako zázrakem vyhnulo nemilosrdné rabování. Nebo že by nad ním držel ochrannou ruku ten, jehož podobu jako malá holka vídala ve svých snech? Cht la tomu v it, aby se mohla rozhodnout správn . Aby v d la, že neud lala chybu. Babi ka by s ní ur it nesouhlasila. Ta stará žena ji vychovala po smrti jejich rodi , dala jí všechnu svou lásku a dovednost. Dala jí do vínku spolehlivost a pe livost. Odhodlanost a sve epou touhu d lat všechno správn . Vysochala z ní svou nekompromisní výchovou ádného lov ka. Nepochybovala o tom, že by jí te babi ka vyhnala její rozhodnutí z hlavy i za cenu vlastního života.

„Ale já jsem už velká, babi. Už mi nem žeš íkat, jak mám žít. Co mám d lat a pro “, ekla polohlasem do prostoru a umín n p itom zvedla bradu a za ala ruce v p st.

Domem ot ásla ohlušující rána doprovázená in ením padajícího skla. Trhla sebou a vysko ila ze židle. Venku zu ila bou ka. Blesky k ižovaly oblohu a každou chvíli je následoval mohutný hrom. Vyb hla rychle do chodby a prohlížela škody. V tev velkého smrku se ulomila a vyrazila p í pádu okna v malé ložnici. Do místnosti se valily proudy vody a ona byla op t promá ená až na k ži. Vítr ji cuchal vlasy a její sukn vlála všemi sm ry jako bojová zástava. Bylo jí jasné, že tady nezm že už nic. Všimla si velké d ev né truhly p ed postelí.

Ta by mohla ukrývat to, co tady hledám, napadlo jí a snažila se jí otev ít.

Nešlo to. Velká železná petlice byla celá zreziv lá a state n odolávala ženské síle. Táhla tedy truhlu za mohutné madlo z místnosti, ale bylo to vy erpávající. Postupn po centimetrech se jí poda ilo t žký kus nábytku p emoci. Roztrhla p itom své promá ené šaty a poranila si nohu na stehn . Krev jí pomalu stékala malým k ivolakým rkem až dol ke kotníku a vytvá ela podivný rudý rozmazaný obrazec. Sykala bolestí a k i ela námahou jako vzp ra , který se snaží zvít zit nad metrákovou ínkou. Každou chvíli si musela na pár vte in odpo inout, aby se úpln nevy erpala. Kone n se dostala se svým vzácným nákladem až na chodbu a unikla tak z dosahu ledové vody a vichru. T ásla se zimou po celém t le a jektaly jí zuby. T ela si rychle p edloktí a ramena a snažila se aspo trochu zah át. Nechala stát truhlu v chodb a b žela do velkého pokoje. Šla najisto do starožitného prádelníku a doufala, že v n m najde n co suchého na p evle ení. Zbrkle otvírala dví ka a šuplíky a prohledávala jejich obsah. Nikde nic nebylo. V rohu poslední zásuvky se kr il zmuchlaný vln ý pléd, kompletn rozkousaný od myší. V tu chvíli jí ale p ipadalo, že našla poklad. Rychle si jej p ehodila

p es ramena a jeho zbytky ovázala kolem t la. Alespo na chvíli ji dodal pocit sucha a tepla.

Doufala, že ve sklep najde ná adí k otev ení truhly. N jaké pá idlo nebo snad p ímo klí , který by do zámku pasoval. Prošla celou chodbou až do zadní ásti domu, kde se pod schody skrývala malá dví ka vedoucí do suterénu. V d tství se bála chodit do sklepa a babi ka musela jít vždy s ní. V d la, že dnes musí jít do toho tajemného temného prostoru sama. Pomalu otev ela zatuhlá dví ka sklepení a ustoupila trochu stranou. Nem la sv tlo, a tak po chvíli váhání opatrn krok za krokem sestupovala po úzkých sešlapaných kamenných sch dcích vedoucích dol do erno erné tmy. Snažila se myslet na n co jiného, ale strach jí sev el hrdlo a sotva dýchala. N co jí náhle p eb hlo po noze a ona zaje ela. Vyb hla t ch pár schod zpátky na chodbu a rozplakala se. Nervózn si t ela nárt a žaludek ji tancoval nahoru a dol . Snad to nebyly krysy nebo ještě n co horšího. Na tom Bohem opušt ném míst mohla potkat cokoliv. Snažila se na to nemyslet. P esv d ovala sama sebe, že ve sklep nic d sivého není. Copak by tam n kdo takovou dlouhou dobu ekal? Myslela na svou matku, kterou nepoznala. Která zem ela, když ji porodila. Myslela na svého otce, který se žalem ze ztráty ženy ob sil. Ur it svou dceru nenávid l za to, že mu vzala jeho milovanou bytost.

Myslela na slova své babi ky: „Nedávej si žádnou vinu, andílku m j. Tvoje maminka byla nemocná, ty za to p ece nem žeš. A tv j otec byl pošetilý blázen. Neboj se, nejsi na sv t sama, máš p ece m . Já t ochráním.“

Náhlá ostrá bolest v podb íšku p etrhla její myšlenky. Rychle klopýtala zp t do velkého pokoje a z posledních sil si sta íla lehnout na malé kanape u studených kamen. M la strach. Bolelo ji celé t lo a její mysl zmaten t kala sem a tam. Zavíraly se jí o i únavou, ale v d la, že nesmí spát. Te ještě ne.

Bou e venku sílila. Zem již nestíhala pojmout tolik vody a potoky dešt vytvo ily hluboká e íšt a v mohutných pramenech se valily dol do údolí. Nechávaly za sebou jen spouš . Stromy se ohýbaly pod náporem dešt a nebe každou chvíli osvítil mohutný oh ostroj blesk .

Bolest se pravideln stup ovala. P ícházela v mohutných záchv vech a na malý okamžik odcházela vždy kamsi daleko, aby jako splašené stádo koní p íb hla op t zp t. Sténala, k í ela, proklínala celý sv t. Cht la zem ít. Nikdy však nezažila takový strach. Jako práv v tom okamžiku. Jako ve chvíli, kdy cítila, že se její novorozen prodralo na sv t. Dlouhé vte iny bylo naprosté ticho. Pak se ten malý tvore ek zhluboka poprvé nadechl a za al plakat. Zabalila dít do roztrhaného plédu a p itiskla si ho k t lu. Snažila

si ho nakrmit. Dítě zmámené zázračným okamžikem zrození usnulo. Vrávorav vstala a ze svého balíku vybalila malou dřevěnou košíčku a přepínala. Oblékne mu to, až se probudí. Až si trochu odpočine, otevře starou truhlu. Bylo to její domovství. Běh ví, co je v ní pro ni uloženo. Lehla si k dítěti a snažila se ho zahřívát vlastním tělem. Nevnímala chlad a blednutí živel venku. Zavěšela oči a cítila, jak ji opouští síla.

„Babičko, já jsem doma.“